

Η σύνεση του Χριστού (Λουκ ι´ 25-37)

[Ορθοδοξία](#) / [Ιερός Άμβων](#)

[Μητροπολίτης Εδέσσης, Πέλλης & Αλμωπίας Ιωήλ](#)

«Είπεν ούν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως»

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δημόσιας τριετοῦς δράσεως τοῦ Κυρίου, «λογοποιεῖ τινες αθυροστομεῖν εἰωθότες» (ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας), δηλ. ἄνθρωποι κουτσομπόληδες ποὺ εἶχαν συνηθίσει νὰ λέγουν αθυροστομίες, διέδιδαν εἰς βάρος Του τὰ ἀκόλουθα: Ἐλεγαν πως ὁ Χριστὸς περιφρονεῖ τὸ Μωσαϊκὸ Νομὸ, «καινά δε αὐτὸς εἰσφέρει διδάγματα», δηλ. καινούργια διδάγματα εἰσάγει στο βίον τῶν ἀνθρώπων. Γι' αὐτὸ ἐρχεται ὁ σημερινὸς νομικὸς τοῦ Ευαγγελίου καὶ προσπαθεῖ νὰ παρασύρει τὸν Ἰησοῦ σὲ κάποια συζήτηση, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ ἐπιτύγχανε δύο πράγματα, θὰ ἔκανε τὸ Χριστὸ νὰ ὁμολογήσει πως ὁ Νόμος τοῦ Μωυσῆ εἶναι παρωχημένος, ἐνῶ ὁ υποτιθέμενος δικὸς Του εἶναι σωστὸς. Ἀγνοοῦσε πως ὁ νομοθέτης καὶ τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς. Ἀς παρακολουθήσουμε, λοιπόν, τὴ συνετὴ συμπεριφορὰ τοῦ Κυρίου ἀπέναντι στο νομικόν.

ύ

Είναι φανερό από τη διήγηση του Ευαγγελίου πως ο

νομικός πλησίασε το Χριστό με διάθεση όχι να μάθει, αλλά να πειράξει. Τον αποκαλεί διδάσκαλο: «Διδάσκαλε, τι ποιήσας ζωήν αιώνιον κληρονομήσω;» (Λουκ. 10,25). Η πρόθεση του νομικού δεν ήταν να μάθει κάτι περισσότερο από εκείνα που ήξερε, αλλά «συναρπάσαι προσδοκών», ήθελε να παγιδεύσει το Χριστό, κατά τους Πατέρες. Επειδή ο Χριστός συνεχώς μιλούσε στα κηρύγματά Του για τη Βασιλεία των Ουρανών, ο «περίαυτος» (εγωιστής) νομικός χρησιμοποιεί τα λόγια του Κυρίου για να Τον δελεάσει. Εδώ είναι και η σύνεση του Χριστού. Δεν τον αποκαλύπτει. Δεν ξεσκεπάζει την υποκρισία του ούτε τον περιφρονεί. Ο νομικός καυχόταν για τη γνώση του πάνω στο Μωσαικό Νόμο. Ο Χριστός τον παραπέμπει εκεί. «Ο δε είπε προς αυτόν· εν τω νόμω τι γέγραπται; πως αναγινώσκεις;» (οπ. π. στιχ. 26). Μάλιστα όταν αποκρίθηκε σωστά, τον επαίνεσε ο νομοδότης Κύριος. «Ορθώς απεκρίθης» (οπ. π. στιχ. 28). Δεν τον εξερέθισε· αντίθετα χωρίς φθόνο και κακότητα τον επαίνεσε δημόσια. Ο νομικός στη συνέχεια, για να μη φανεί πως είναι κάποιος τυχαίος, ρώτησε ποιος μπορεί να θεωρηθεί για τους ανθρώπους «πλησίον» (οπ. π. στιχ. 29). Ο νομικός ήταν δοχείο γνώσεων, αλλά δεν ήταν σκεύος αρετών.

Ο αοίδιμος Μητροπολίτης Κοζάνης Διονύσιος λέγει πως η αρετή δε συναντάται πάντοτε όπου υπάρχει γνώσει και όπου λάμπει το αξίωμα. «Η αρετή είναι εις την

πράξιν, εις την εφαρμογήν εκείνων που λέγομεν ότι πιστεύομεν, εις την πραγμάτωσιν των ιδεών που εκπροσωπούμεν, εις την εκτέλεσιν των θείων εντολών και όχι απλώς εις την γνώση των». Ο νομικός ήθελε να δείξει στο Χριστό πως δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα, όπως τα λέγει, αλλ' έχουν βάθος. Ήθελε να παρουσιάσει τις ιδέες του, να δείξει πως υπερέχει όλων. «Ωιετο γαρ πάντων υπερέχειν», κατά την πατερική γραμματεία. Ο νομικός ρωτάει για τον πλησίον και ο Κύριος του δείχνει τι κάνει ο πλησίον.

Ο ένας ήθελε γνώσεις κι ο Άλλος του υπέδειξε την πράξη. Με τη φιλάνθρωπη διάθεση αποδεικνύουμε εάν νιώθουμε το διπλανό μας ως πλησίον.

«Είδα τον αδελφό μου, είδα Κύριον τον Θεό μου»

Οι διάφοροι φιλόσοφοι του κόσμου τούτου λένε πως «ο άλλος είναι η κόλαση μου». Αντίθετα οι Άγιοι έλεγαν: «είδα τον αδελφό μου, είδα Κύριον τον Θεό μου». Ο Θεός για μας τους ανθρώπους είναι ο μεγάλος Πλησίον, αλλά για τον καθένα μας ο συνάνθρωπος μας γίνεται πλησίον. Μέσα στην Εκκλησία ο καθένας ενώνεται με το Θεό και με το συνάνθρωπό του. Δεν μας ωφελούν το πλήθος των θεολογικών γνώσεων, όταν είμαστε στεγνοί από αισθήματα φιλανθρωπίας και αγάπης για το διπλανό μας.

Μάλιστα οι πολλές γνώσεις χωρίς την πρακτική εφαρμογή τους γίνονται και αφορμή κατακρίσεώς μας: «Εκείνος δε ο δούλος, ο γνούς το θέλημα του κυρίου εαυτού και μη ετοιμάσας μηδέ ποιήσας προς το θέλημα αυτού, δαρήσεται πολλάς» (Λουκ. 12,47). Ο προμνημονευθείς Μητροπολίτης λέγει πως το νέο που κόμισε ο Χριστός για το Θεό είναι πως ο Θεός είναι πατέρας. Και το νέο που κόμισε για τον άνθρωπο είναι πως ο άνθρωπος είναι πλησίον. Κανένα πολιτικό η κοινωνικό σύστημα δεν έφτασε σ' αυτήν την πληρότητα του Ευαγγελίου. Να βλέπουμε τον κάθε άνθρωπο ως εικόνα του Θεού. Αντίθετα τα πολιτικά συστήματα ομιλούν για παρατάξεις, για ομάδες, για οπαδούς και ακολούθους. Η Εκκλησία μας, που είναι

«ο Χριστός παρατεινόμενος εις τους αιώνες», ομιλεί για πλησίον, για αδελφούς, για εικόνες του Χριστού, για αγάπη χωρίς διάκριση, για το έλεος του Θεού.

Ο μέγας Αντώνιος έλεγε: «Ουδέποτε προτίμησα το προσωπικό μου συμφέρον από την ωφέλεια του αδελφού μου». Επίσης ο αββάς Αγάθων συμπληρώνει: «Αγάπη είναι να βρω έναν λεπρό και να του δώσω ευχαρίστως το σώμα μου και, αν είναι δυνατό, να πάρω το δικό του». Ας τα έχουμε όλα αυτά υπόψη μας, για να κάνουμε κι εμείς ο,τι μπορούμε για τον πλησίον μας, που είναι ο αδελφός μας.

<https://bit.ly/3CaleBd>